

— για να διαπιστωθεί αν σε μια συγκεκριμένη περίπτωση υφίσταται μεταξύ του εκζητουμένου και του κράτους μέλους εκτέλεσης δεσμοί που να οδηγούν στο συμπέρασμα ότι το πρόσωπο αυτό «διαμένει» στο εν λόγω κράτος κατά την έννοια του άρθρου 4, σημείο 6, η δικαστική αρχή εκτέλεσης απαιτείται να προβεί σε συνολική εκτίμηση διαφόρων αντικειμενικών στοιχείων που χαρακτηρίζουν την περίπτωση του προσώπου αυτού, στα οποία καταλέγονται, μεταξύ άλλων, η διάρκεια, η φύση και οι συνθήκες παραμονής του εκζητουμένου, καθώς και οι οικογενειακοί και οικονομικοί δεσμοί του με το κράτος μέλος εκτέλεσης.

(¹) ΕΕ C 107 της 26.4.2008.

Απόφαση του Δικαστηρίου (τρίτο τμήμα) της 11ης Ιουλίου 2008 [αίτηση του Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Δημοκρατία της Λιθουανίας) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — Ποινική διαδικασία κατά Inga Rinau

(Υπόθεση C-195/08 PPU) (¹)

(Δικαστική συνεργασία σε αστικές υποθέσεις — Διεθνής δικαιοδοσία και εκτέλεση των αποφάσεων — Εκτέλεση αποφάσεων επί γαμικών διαφορών και διαφορών γονικής μέριμνας — Κανονισμός (ΕΚ) 2201/2003 — Αίτηση περί μη αναγνώρισεως αποφάσεως επιστροφής παιδιού παρανόμως κατακρατηθέντος σε άλλο κράτος μέλος — Επείγουσα προδικαστική διαδικασία)

(2008/C 223/30)

Γλώσσα διαδικασίας: η λιθουανική

Αιτούν δικαστήριο

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Ποινική διαδικασία ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου κατά

Inga Rinau

Αντικείμενο

Αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως — Lietuvos Aukščiausiasis Teismas — Ερμηνεία των άρθρων 21, 23, 24, 31, παράγραφος 1, 40, παράγραφος 2, και 42 του κανονισμού (ΕΚ) 2201/2003 του Συμβουλίου, της 27ης Νοεμβρίου 2003, για τη διεθνή δικαιοδοσία και την αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων σε γαμικές διαφορές και διαφορές γονικής μέριμνας ο οποίος καταργεί τον κανονισμό (ΕΚ) 1347/2000 (ΕΕ L 338, σ. 1) — Αίτηση περί μη αναγνώρισεως σε κράτος μέλος Α αποφάσεως εκδοθείσας από δικαστήριο κράτους μέλους Β και διατάσσουσας την επιστροφή τέκνου, το οποίο κρατείται παρανόμως στο κράτος μέλος Α από τη μητέρα του, στον πατέρα του ο οποίος κατοικεί σε κράτος μέλος Β και ο οποίος έχει την επιμέλεια του τέκνου

Διατακτικό

1) Σε περίπτωση εκδόσεως και γνωστοποίησεως στο δικαστήριο προελεύσεως αποφάσεως περί μη επιστροφής, δεν έχει

σημασία, όσον αφορά τη χορήγηση του προβλεπόμενου από το άρθρο 42 του κανονισμού (ΕΚ) 2201/2003 του Συμβουλίου, της 27ης Νοεμβρίου 2003, για τη διεθνή δικαιοδοσία και την αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων σε γαμικές διαφορές και διαφορές γονικής μέριμνας ο οποίος καταργεί τον κανονισμό (ΕΚ) 1347/2000, πιστοποιητικού, αν η απόφαση αυτή ανεστάλη, μεταρρυθμίστηκε, ακυρώθηκε ή, εν πάση περιπτώσει, δεν περιβλήθηκε την ισχύ του δεδικασμένου ή αν αντικαταστάθηκε με απόφαση περί επιστροφής, εφόσον δεν έλαβε πράγματι χώρα επιστροφή του παιδιού. Εφόσον δεν αμφισβητείται η γνησιότητα του πιστοποιητικού αυτού και εφόσον αυτό έχει εκδοθεί σύμφωνα με το έντυπο του οποίου υπόδειγμα περιλαμβάνει το παράρτημα IV του εν λόγω κανονισμού, απαγορεύεται η προβολή αντιρρήσεων ως προς την αναγνώριση της αποφάσεως περί επιστροφής, το δε δικαστήριο εκτέλεσεως μπορεί απλώς να διαπιστώσει την εκτελεσιμότητα της πιστοποιημένης αποφάσεως και να δεχθεί το αίτημα περί άμεσης επιστροφής του παιδιού.

2) Πλην των περιπτώσεων στις οποίες η διαδικασία αφορά πιστοποιημένη κατ' εφαρμογήν των άρθρων 11, παράγραφος 8, και 40 έως 42 του κανονισμού 2201/2003 απόφαση, κάθε ενδιαφερόμενος μπορεί να ζητήσει τη μη αναγνώριση δικαστικής αποφάσεως, έστω και αν δεν έχει προηγουμένως υποβληθεί αίτηση αναγνώρισεως της αποφάσεως.

3) Το άρθρο 31, παράγραφος 1, του κανονισμού 2201/2003, καθόσον προβλέπει ότι ούτε το πρόσωπο κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση ούτε το παιδί έχουν, στο στάδιο αυτό της διαδικασίας, τη δυνατότητα υποβολής παρατηρήσεων, δεν εφαρμόζεται επί διαδικασίας αφορώσας τη μη αναγνώριση δικαστικής αποφάσεως, η οποία κινήθηκε χωρίς να έχει προηγουμένως υποβληθεί αίτηση αναγνώρισεως της αυτής αποφάσεως. Σε μια τέτοια περίπτωση, ο καθού η αίτηση, ο οποίος ζητεί την αναγνώριση, έχει τη δυνατότητα υποβολής παρατηρήσεων.

(¹) ΕΕ C 171 της 5.7.2008.

Αναίρεση που άσκησε στις 22 Μαΐου 2008 ο Philippe Guigard κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα) στις 11 Μαρτίου 2008 στην υπόθεση T-301/05, Guigard κατά Επιτροπής

(Υπόθεση C-214/08 P)

(2008/C 223/31)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Ανααιρεσίων: Philippe Guigard (εκπρόσωποι: S. Rodrigues και C. Bernard-Glanz, δικηγόροι)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Αιτήματα του αναιρεσιόντος

Ο αναιρεσιών ζητεί από το Δικαστήριο:

- να κρίνει την αίτηση αναίρεσης παραδεκτή,
- να αναίρει την απόφαση που εξέδωσε το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 11 Μαρτίου 2008, στην υπόθεση T-301/05,
- να δεχθεί το ακυρωτικό αίτημα και το αίτημα αποζημίωσης που διατύπωσε ο νυν αναιρεσιών ενώπιον του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου,
- να καταδικάσει την καθής πρωτοδικώς στο σύνολο των εξόδων τόσο της διαδικασίας ενώπιον του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου όσο και της ανααιρετικής διαδικασίας.

Λόγοι αναίρεσης και κύρια επιχειρήματα

Ο αναιρεσιών προβάλλει ουσιαστικά τρεις λόγους προς στήριξη της αιτήσεως αναίρεσης.

Με τον πρώτο λόγο αναίρεσης, ο οποίος περιλαμβάνει δύο σκέλη, ο αναιρεσιών ισχυρίζεται, καταρχάς, ότι το Πρωτοδικείο ερμήνευσε εσφαλμένα την τέταρτη Σύμβαση του Λομέ⁽¹⁾.

Το σφάλμα, έγκειται, αφενός, στο γεγονός ότι το Πρωτοδικείο έκρινε ότι, σύμφωνα με το άρθρο 313, παράγραφος 2, στοιχείο ια', της Συμβάσεως του Λομέ, εναπόκειται στον εθνικό διατάκτη να αποφασίζει για την πρόσληψη συμβούλων και άλλων εμπειρογνομόνων σε θέματα τεχνικής βοήθειας, χωρίς να λαμβάνει υπόψη την εξουσία ελέγχου του προϋπολογισμού και διαχείρισης των κεφαλαίων που αναγνωρίζεται στην Επιτροπή από την εν λόγω σύμβαση και την υποχρέωση του ως άνω οργάνου περί παροχής στον εθνικό διατάκτη τεχνικής βοήθειας κατά τη διαπραγμάτευση των συμβάσεων.

Το σφάλμα του Πρωτοδικείου έγκειται, αφετέρου, στο ότι έκρινε ότι η αίτηση του εθνικού διατάκτη προς την Επιτροπή για την έγκριση της αποφάσεως περί ανανέωσης της συμβάσεως εργασίας του νυν αναιρεσιόντος πρέπει να περιέχει ρητή αναφορά στο άρθρο 314 της Συμβάσεως του Λομέ, προκειμένου να αρχίσει να τρέχει η προβλεπόμενη από την εν λόγω διάταξη προθεσμία των 30 ημερών, μολοντί τέτοια υποχρέωση ουδόλως απορρέει από το άρθρο αυτό. Κατά τον αναιρεσιόντα, το Πρωτοδικείο θα έπρεπε, επομένως, αν είχε ερμηνεύσει ορθώς το προαναφερθέν άρθρο, να διαπιστώσει την μη τήρηση εκ μέρους της Επιτροπής της εν λόγω προθεσμίας.

Εν συνεχεία, με τον δεύτερο λόγο αναίρεσης, ο αναιρεσιών υποστηρίζει ότι η ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση πάσχει προφανώς λόγω αντιφατικής αιτιολογίας, καθόσον το Πρωτοδικείο έκρινε όσον αφορά τον αντλούμενο από παράβαση του άρθρου 317, στοιχείο α', της Συμβάσεως του Λομέ λόγο αναίρεσης ότι, αφενός, ο λόγος αυτός προβλήθηκε εκπροθέσμως και, αφετέρου, ότι συγχέεται, κατ' ουσίαν, με τον αντλούμενο από παράβαση του άρθρου 313, παράγραφος 2, στοιχείο ια', της ίδιας συμβάσεως λόγο. Κατά τον αναιρεσιόντα, ο ίδιος λόγος δεν είναι δυνατόν να απορρίπτεται ταυτόχρονα ως απαράδεκτος και ως αβάσιμος.

Τέλος, με τον τρίτο λόγο αναίρεσης, ο αναιρεσιών ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο προσέβαλε τα δικαιώματά του άμυνας, καθόσον, αφενός, δεν έλαβε υπόψη όλα τα επιχειρήματα τα οποία αυτός ανέπτυξε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση και, αφετέρου, παραμόρφωσε το περιεχόμενο του αντλούμενου από παραβίαση των

αρχών της αρωγής, της χρηστής διοικήσεως και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης λόγου αναίρεσης.

(¹) Τέταρτη σύμβαση μεταξύ των χωρών της Αφρικής, της Καραϊβικής και του Ειρηνικού (ΑΚΕ) και της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας, που υπογράφηκε στο Λομέ στις 15 Δεκεμβρίου 1989 (εγκρίθηκε με την απόφαση 91/400/ΕΚΑΧ, ΕΟΚ του Συμβουλίου και της Επιτροπής, της 25ης Φεβρουαρίου 1991, για τη σύναψη της τέταρτης σύμβασης ΑΚΕ-ΕΟΚ, ΕΕ L 229, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε από τη συμφωνία που υπογράφηκε στον Μαυρίκιο στις 4 Νοεμβρίου 1995 (ΕΕ 1998, L 156, σ. 3).

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Audiencia Provincial de Salamanca (Ισπανία) στις 26 Μαΐου 2008 — Eva Martín Martín κατά EDP Editores, S.L. y Juan Caballo Bueno

(Υπόθεση C-227/08)

(2008/C 223/32)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Αιτούν δικαστήριο

Audiencia Provincial de Salamanca

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Αιτούσα: EDP Editores, S.L.

Καθών: Eva Martín Martín και Juan Caballo Bueno

Προδικαστικό ερώτημα

Πρέπει το άρθρο 153 ΕΚ, σε συνδυασμό με τα άρθρα 3 ΕΚ και 95 ΕΚ, με το άρθρο 38 του Χάρτη των θεμελιωδών δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και με την οδηγία 85/577/ΕΟΚ⁽¹⁾, του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1985, για την προστασία των καταναλωτών κατά τη σύναψη συμβάσεων εκτός εμπορικού καταστήματος, ιδίως το άρθρο της 4, να ερμηνεύεται υπό την έννοια ότι επιτρέπει στο δικαστήριο που έχει επιληφθεί εφέσεως κατά αποφάσεως πρωτοβάθμιου δικαστηρίου να κηρύξει αυτεπαγγέλτως την ακυρότητα συμβάσεως που επιπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της προπαρατεθείσας οδηγίας, ενώ η ακυρότητα αυτή ουδέποτε προβλήθηκε από τον καθού καταναλωτή, είτε στο πλαίσιο της αντικρουσεώς του κατά της αιτήσεως περί διαδικασίας εκδόσεως διαταγής πληρωμής, είτε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ή στο πλαίσιο της εφέσεως;

(¹) ΕΕ L 372, σ. 31 — ΕΕ 15/06, σ. 131.